

Odwołanie wniesione w dniu 14 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01

(Sprawa C-301/04 P)

(2004/C 262/25)

W dniu 14 lipca 2004 r. Komisja Wspólnot Europejskich wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01. Pełnomocnikami procesowymi skarżące są Walter Mölls, Wouter Wils i Heike Gading, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) uchylenie wyroku wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01⁽¹⁾ w zakresie dotyczącym pkt 2 sentencji;
- 2) obciążanie SGL Carbon AG kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji z dnia 29 kwietnia 2004r. dotyczy decyzji Komisji 2002/271/WE w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 81 TWE i art. 53 Porozumienia EOG (w sprawie COMP/E-1/36.490 – Elektrody grafitowe; Dz. U. 2002 L 100, str. 1; dalej zwana „decyzją”).

Wyrok potwierdza, że siedem powódek, będących członkami kartelu elektrod grafitowych w latach 1992 – 1998 i adresatami decyzji, naruszyło art. 81 TWE i art. 53 Porozumienia EOG. Wyrok potwierdza również zakres naruszenia. W wyroku tym wymierzone grzywny zostały jednakże w różnym zakresie obniżone.

Odwołanie dotyczy obniżenia grzywny udzielonego firmie SGL, które zostało uzasadnione w pkt. 401-412 wyroku (sprawa T-239/01, pkt. 2 sentencji wyroku). W szczególności odwołanie dotyczy stwierdzeń Sądu odnośnie zakresu prawa przedsiębiorstw do nie obciążania samych siebie. Stwierdzenia te mają również pośrednio wpływ na granice uprawnień Komisji w zakresie prowadzenia dochodzenia.

Sąd stwierdza w pkt. 407-409 i 412 wyroku – wbrew pogładowi reprezentowanemu przez Komisję w decyzji – że

odpowiedzi firmy SGL na wezwanie do udzielenia informacji, skierowane do niej zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 17, dały jej prawo do żądania obniżenia grzywny zgodnie z obwieszczeniem w sprawie nie nakładania lub obniżania grzywien w przypadku karteli (Dz.U. 1996, C 207, str. 4, dalej zwane obwieszczeniem o współpracy). Ponadto Sąd odrzuca twierdzenie Komisji, że ewentualne obniżenie grzywny ze względu na odpowiedzi udzielone przez SGL powinno być w każdym razie zastosowane w mniejszym stopniu niż w przypadku udzielenia informacji z własnej inicjatywy przedsiębiorstwa (pkt 410 wyroku).

Zdaniem Komisji, wskazane fragmenty wyroku są błędne pod względem prawnym i wyrok narusza w tym zakresie art. 15 i 11 rozporządzenia nr 17 w związku z obwieszczeniem o współpracy.

W przedmiocie pytania, czy pewne odpowiedzi na wystosowane przez Komisję wezwanie do udzielenia informacji pozwoliły co do zasady na obniżenie grzywny.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odpowiedzi na wezwanie do udzielenia informacji na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 17 (obecnie: art. 18 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003) zasadniczo nie są uznawane za współpracę, za którą należałoby udzielić obniżki. Jeżeli bowiem przedsiębiorstwa nie zastosują się do takiego wezwania, Komisja może zmusić je do przekazania żądanych informacji poprzez wydanie decyzji zgodnie z art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 17 (art. 18 ust. 3 rozporządzenia 1/2003). Jednakże niektóre odpowiedzi pozwalają na obniżenie grzywny ze względu na współpracę przy dochodzeniu, a mianowicie, gdy zadane pytanie nie mogłoby być ujęte w decyzji wydanej na podstawie art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 17, bo wkroczyłyby w sposób niedopuszczalny w prawo przedsiębiorstw do obrony.

Kryteria rozróżnienia pytań dopuszczalnych i niedopuszczalnych w tym aspekcie zostały określone w wyroku Orkem Trybunału Sprawiedliwości (Sprawa 374/87, Rec. 1989, 3283). Zgodnie z tym wyrokiem Komisja może bez żadnych ograniczeń zażądać przekazania już istniejących dokumentów dotyczących przedmiotu dochodzenia. Komisja może również zażądać „informacji o okolicznościach być może znanych przedsiębiorstwu” (Wyrok Orkem, pkt 34). Równocześnie „Komisja nie może nałożyć na przedsiębiorstwo obowiązku udzielenia informacji, poprzez które musiałyby ono przyznać się do zachowania niezgodnego z przepisami, podczas gdy ciężar wykazania tego zachowania spoczywa na Komisji.” (pkt 35 wskazanego wyroku)

Rozróżnienie to nie zostało dostrzeżone przez Sąd Pierwszej Instancji w pkt 408 przedmiotowego wyroku. Pkt 408 dotyczy jedynie przekazania już istniejących dokumentów, które mogły być zażądane bez naruszenia praw do obrony SGL.

Podobne zarzuty dotyczą również drugiego wezwania do udzielenia informacji, które omawiane jest w pkt 412 wyroku. Ponieważ Komisja wiedziała, że SGL ostrzegła inne przedsiębiorstwo przed zbliżającą się kontrolą, zadała między innymi pytanie SGL, któremu z innych przedsiębiorstw firma ta przekazała tę informację. SGL wskazała jedno przedsiębiorstwo, przemilczała jednakże, że ostrzegła jeszcze inne, trzecie przedsiębiorstwo, o czym później dowiedziała się Komisja. Powyższym pytaniem Komisja zażądała udzielenia informacji „o okolicznościach (...)” i nie zobowiązała przedsiębiorstwa do „przyznania się do zachowania niezgodnego z przepisami”. Aby ocenić informację podaną w odpowiedzi SGL jako okoliczność obciążającą, której Sąd Pierwszej Instancji przypisuje istotne znaczenie, Komisja musiała najpierw dowieść naruszenie prawa.

W przedmiocie stopnia obniżenia grzywny w przypadku przekazania informacji poprzedzonego wezwaniem do udzielenia informacji.

O ile jakaś część współpracy ze strony SGL miałyby być uznana jako odpowiedź na pytanie, które byłoby niedopuszczalne w ramach wiążącego wezwania do udzielenia informacji, tzn. wezwania do udzielenia informacji w formie decyzji, Sąd Pierwszej Instancji nie dostrzegł w pkt 410 wyroku, że każde obniżenie grzywny powinno być udzielone w takim stopniu, w jakim wzbogacone zostanie dochodzenie Komisji. Stopień ten jest stosunkowo wyższy, jeżeli informacje zostały udzielone z własnej inicjatywy, ponieważ ze względu na ich wczesny wpływ, zaoszczędzona zostaje Komisji konieczność stosowania środków dochodzenia, takich jak przygotowanie i zredagowanie (również nie wiążącego) wezwania do udzielenia informacji.

(¹) Jeszcze niepublikowane w Zbiorze Orzeczeń

Odwołanie wniesione w dniu 19 lipca 2004 r. przez SGL Carbon AG od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w sprawach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01

(Sprawa C-308/04 P)

(2004/C 262/26)

W dniu 19 lipca 2004 r. SGL Carbon AG wniosła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku drugiej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydanego w dniu 29 kwietnia 2004 r. w spra-

wach połączonych T-236/01, T-239/01, T-244/01 do T-246/01, T-251/01 oraz T-252/01, Tokai i inni przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, dotyczące sprawy T-239/01. Pełnomocnikami procesowymi skarżącej są Dr. Martin Klusmann i Dr. Kirsten Beckmann, adwokaci, Freshfields Bruckhaus Deringer, Freiligrathstr. 1, D-40479 Düsseldorf.

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) częściowe uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich w sprawie T-239/01 (¹) w zakresie oddalającym skargę w tej części, w której jest skierowana przeciwko art. 3 i 4 decyzji pozwanej z dnia 18 lipca 2001 r., podtrzymując wnioski złożone przed Sądem Pierwszej Instancji;
- 2) ewentualnie, stosowne obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą w art. 3 decyzji COMP/E-1/36.490 i stosowne obniżenie odsetek liczonych od powstania zawisłości sprawy i odsetek za zwłokę określonych w art. 4 decyzji w związku z pismem pozwanej z dnia 23 lipca 2001 r. (SG 2001) D/290091;
- 3) ewentualnie, przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd Pierwszej Instancji przy uwzględnieniu stanowiska Trybunału Sprawiedliwości;
- 4) obciążanie pozwanej kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżąca przedstawia siedem zarzutów zmierzających do uchylenia art. 3 i art. 4 decyzji Komisji w postaci wyroku pierwszej instancji.

1) Skarżąca zarzuca w pierwszej kolejności naruszenie zasady *ne bis in dem* poprzez brak uwzględnienia kary nałożonej za te same czyny w Ameryce Północnej jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji Komisji. Skarżąca podnosi, że ze względu na tożsamość materialnego zakresu ochrony wynikającego z norm zakazujących, służących ochronie konkurencji w Europie i Ameryce Północnej, powinno nastąpić przynajmniej zaliczenie sankcji nałożonych uprzednio w tej samej sprawie. Wynika to bezpośrednio z szeroko rozwiniętej zasady *ne bis in idem*, która znajduje zastosowanie w stosunkach prawa wspólnotowego do prawa państw trzecich albo z ujętej jeszcze szerzej zasady „*natural justice*”, obowiązującej od wyroku „*Walt Wilhelm*”. Ponadto Trybunał Sprawiedliwości potwierdził zasadniczo w sprawie *Boehringer* obowiązek zaliczania sankcji nałożonych w Stanach Zjednoczonych w przypadku zaistnienia *idem*, czego nie dostrzegł Sąd Pierwszej Instancji.

2) W zakresie stwierdzeń Sądu Pierwszej Instancji dotyczących określenia podstawowej kwoty grzywny, skarżąca zarzuca, że Sąd niesłusznie zaniechał dokonania wobec skarżącej dopasowania kwoty podstawowej poprzez jej obniżenie, chociaż powinno to nastąpić przy nie dyskryminującym stosowaniu odpowiednich kryteriów wymiaru ustalonych przez Sąd.